

Βρέ κλωσ' τα, που θά κάνουν τής καρδιάς μας περιβόλια,
βρέ κλωσ' τα, που σκοπεύουν τούς προπύργους με βόλια,
κι' αν εκείνη τήν βροχή
μ' ελαφρώσατε κι' εμένα,
δεν παύεται, βρέ παιδιά,
νάσαστε συχωρεμένα.

'Η νεότης όπλον είναι και σμαδάι της ο γέρος,
εὐτυχής δὲ κατὰ πάντα
όποιος εἰς αὐτό τὸ μέρος
ἀποκτήσῃ κι' ἀνδριάντα.

'Η νεότης ἢ προτέρα σὴν και τῶρα δὲν ἐσφρίγα,
καί 'στών γέρο Πατριάρχη ξεφώνωζα και τὸν Ρήγα:
αγιά κυττάτε τὰ παιδιά μας, που βεβαίως ἔδω πήρα,
πρὶν ἀκούμῃ νὰ 'πθάνου,
ἀνδριάντας θά τὰ κάνουν
εἰς τὸ πλάγι μας μί' αἴρα.

Νὰ δασκάλου γλωσσολόγεται, νὰ δασκάλου γλωσσόκοποι,
που φωτίζουν τήν Ἑλλάδα, που φωτίζουν τήν Εὐρώπη,
βάρδα μ'πρός γιὰ τὸ καινούριον τῶσῶν κληνηναρῶ,
μπαινοὺν 'στὴν Ἀκαδημία και τὴν κάνουν μαγειριῶ,
κι' ἐκαί μίσα γιὰ τὸ στόμα και γιὰ τάντερα καυγά,
ὁ δὲ Πλάτων ὁ φραγῶς
'στὸν Σωκράτη ψυθιρίζει:
«δασκαλέ μου, πῶς μωρίζεις
τὸ σπανίκα μὲ τὸ ρίζικ».

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο λιμαδόροι,
προβάλλουν ὡς ἀγωνισταί και φουσταναδοφόροι,
και μί' και δὴ ὅτῶν Ἐορτῶν τραβοῦν τὸ Κομητάτο
και σκούζουν ἀπὸ κάτω).

Φ. — Γιὰ ποιοὺς νὰ μᾶς νομίζετε; πῶς ἔτσι μᾶς θεωρεῖτε;
μᾶς εἶπαν πῶς ἀγωνιστὰς γυρεύετε νὰ ἔρῃτε,
κι' ἰδοὺ κι' ἐμεῖς ἀγωνισταὶ προβαίνομε 'στὴ μέση.
μὲ φουστάνελα κάτασπρη, μὲ πᾶλο και μὲ φέσι.
Κυττάτε τὰ κουμπούρια μας και τᾶλλα τᾶσῶμένα,
'ὄπτε και τὰ σαλάγια μας, ἄδαμα κι' ἄσπρα γένεμα,
και 'στόν μπαρμπέρη 'πήγαμε κι' ἐκόψαμε τὸ μουσι
γιὰ νὰ μᾶς προσκαλέσετε 'στὸν Μάρτη τὸ τσουμποῦσι.
Π. — Γι' ἀρματωλοὺς καθῶς: ἐμεῖς τὸ γέυμα σας χαλάλι...
ὑπὲρθεμε ἀγωνισταὶ και μαθητὰ μεγάλου
και τῆς ἐπαναστάσεως κι' ἐκείνης τῆς στρατείας
τῆς πρὸ τετραετίας.

Φ. — Τί βράσανα, μωρὲ παιδιά, μᾶς κέρτωσαν τοὺς ὄμους,
και τὰ μαλλιά μας ἄσπρισαν μὲ 'στών μαχῶν τοὺς τρόμους.

Τί πανικοὺς ἐσπεράμα,
τί λάφυρα που ἔπρημα.

'Αγί τί καιροὶ 'περάσανα, καινοὶ πατριῶται!...
'στὴν ναυμαχία ἔβρηκα τὸν Ναυκρίνου τότε,
ἀλλ' ὅμως εἶδα, βρέ παιδιά, κι' ἐκείνη τὴν χαλάστρα,
που 'πάθανε τῆς Πριβίτζας τ' ἀκούνητα τὰ κάστρα.
Μὲ τὸν Κολοκοτρώνη μας ἐπῆγα καραούλι
'στόν ἔξακουμένο Μενεξὲ δέκα χρόνων παιδάκι,
και μὲ τῆς Ἰόρας τὸν παλῶ κι' ἀθάνατο Μιζοῦλη
δὴ μῆνες ἔομβαρδίζαμε τὸ δέλιο Σκαφιότακι.

Π. — Εἶδα φητὸ τὸν Διάκο μας, και μὲ τὸν Παπακρίεσσα
'πολέμημα 'στὸ Νεζερό και 'στὴ Μελούνα μέσα,
'πῶφίμακα, μωρὲ παιδιά, 'στών Ντελεριῶν τὰ μέρη

μὲ τὸν παλῶ τὸν Μπότσαρη, Σουλῶτικο ξεφτέρη,
και μὲ τὸν νέο 'χμήχα 'στὰ Πίντε τὰ Πηγιάδα
και μὲ τὸν Στόλο μ' ἐστειλαν νὰ ρίχῃ παραγάδια.
'Στὴν Κούτρα μὲ τὸν Σαμουὴλ ἐπῆγα τὸν παπὰ,
τί φρίκη, τί θανατικὸ και τί πολέμου σκάκι!...
ἰφθάμα 'στὸ Δίστομο μετὰ τοῦ Μαστραπῆ,
και 'στὴν Ταράτσα μ'πήγαμε μὲ τὸν Καραϊσκάκη.
Φ. — Ἦμερον ἐδελφίνο του γαλλοῦ και τῆς στέριας στοιχείῳ,
μὲ τὰ τορπιλλοῦδα μας 'παίξιλα 'στὴ Χίῳ,
και μί' βροχῶ τρισκότεινη χωρὶς ἀγνὸ φαγγάρι
τὴν ναυαρχίδα 'κόψαμε κῆσοιου Πασά κλεινοῦ,
και μὲ τὸν τότε ψαριανὸ, μ' ἐκίνομε τὸν Κανάρη,
'στὴ Σκιάθου βολτατζάραμα και 'στὸ Καραμυνοῦ.
Σακκίε σιτάρια κι' ἄχυρα γῆς Μαδίλια τὰ 'κάναμα,
μὰ βάλτε μες 'στὴ μύτη μου ταυπάκο μί' πρίζα,
νὰ ἔβλεπατε, μωρὲ παιδιά, τοὺς ἄστακούς που ἴπναμα,
ψυχῆ μου νὰ τοὺς εἶχμα και τῶρα μαγιονίκα.

Κι' ὅταν ὡς μῦθος φλογερός
ὁ Θεωδωράκης του πυρὸς
ἐβάλθηκε 'στ' ἀλθίνα τὰ δόντια του νὰ τρίζη
κι' ἄλλερ μπαλῆρ τὸν πόλεμον ἀεράτικος νὰ κηρύξη,
και τί και τί μὲ τὰ 'κάναμα;

τὰ ρούχα μας ἔδαγάναμα,
'στὸς καρφινέδες μ'παίναμα,
μῆς ἀπὸ τοῦτους ἔβγαίναμα,
τραπιζία μουτζουράναμα,
πολέμου καταστρόναμα,

κι' ἐβγάμα τὸν στέρκο μας κι' ἐπῆναμα φωτιά
και τῆς Εὐρώπης ἀπ' ἰδὸ τῆς ἔνιμα 'στ' αὐτὰ,
κι' ὄλου παρακινούσαμε ν' ἀρπάξουμ μί' παντιέρα
και πόλεμος φωνάζοντες νὰ πλιατσικολογοῦν,
κι' ὅταν οἱ Τούρκοι μ'πήκανε 'στόν Βῶλο μίαν ἡμέρα
'γαλούσαμε κι' ἐλίγαμα: ἐν ὄσῳμα πῶς θά 'βγούνα.

Φ. — Σεῖς ἔχετε τριγύρω σας ἀγωνιστῶν μελίσσι,
που και Φραντζέλικα μ'πορεῖ μαζὶ εἰς νὰ μιλῆση,
και τοὺς ἀρχαίους τρίζετε μὲ τὸ κερ νὰ ἔρῃτε,
που πρὸ καιροῦ 'στὰ μῆματα κοιμούνται μακαριτάς
ἀλλὰ κι' ἂν σὀλῆται κανεὶς ἀγωνιστῶν δισόχομος
δὲν εἶναι τῶρα πρεζαντάμπλ, μὴδὲ παρουσιάζομας.

Π. — Καλέσετε 'στὸ γέυμα σας ἐμᾶς τοὺς δὴ μόνους,
τοὺς νέους Τευρομάχους,

που μὲ τὴν φουκτα ὄρτζαν ἀλθίμα τὸ μαρουτι
και τοὺς ἀζίζιε σῆμερα νὰ φᾶν και ἴγιο μπουτι.

Φ. — Φέρετε και γιὰ τὴν ὄρε; κικμῆτι καλὴ μαστίχα
'στὰ σεβαστὰ σαράβαλα πολέμου τροποῦτικῶν...

κυττάτε πῶς ἐγίναμα, κι' ἔγρωμ κι' ἐνα βίτζα,
τὰ σοδικὰ μες ἔπασαν μ' αὐτὸ τὸ γκούχου γκούχου.

Π. — Ὅσαν κι' ἐμᾶς δὲν θάβρετε κανεὶς διαθέσιμο,
κι' ἂν δὲν μᾶς προσκαλέσετε τότε... σὰς πρέμα δέτιμο.

Και καιροδίασὶς ποικιλίασὶς μ' ἀλλῶνος λόγους ἀγγελιασὶς.

'Ο του «Σκρίπ» Παπαντωνίου, ὁ γλυκὺς ὁ Ζαχαρίας,
ποῦ πολλοῦ ταλάντου και θερμῆς φιλοπατρίας,
ἐβραβύθη 'στόν ἀγῶνα πατριωτικῶν ὁσμάτων
μὲ τραγοῦδι σπιθιρίζον ἐκ στεφῶν φλογερότάτων.

Τὸ Καλλικούνη του γιατροῦ τὴν Ὀρροβριεπιαν,
βελόιον μὲ πολλὴν σπουδὴν και μὲ πρωτοτυπίαν,
μετῆρσα' ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ περιπαράδου κι' εὐχλόττου
ὁ Ζωγραφίδης ὁ γιατρὸς κι' ἐν ἀριστοχόγῳ πρώτος.

Τὸ γραφεῖον του Ρωμηῶν μας, παραλάττα πατριῶτου,
ἀριθμὸς τριαντατριᾶ, εἰς τὸν ὄρομον του Διδότου.